

AGENT ORBULÁTORU

Bobbie Peers

Bobbie Peers

2018

Copyright © H. Aschehoug & Co., Oslo, 2017

Published by agreement with Salomonsson Agency

Translation © Marie Voslářová, 2018

Illustrations © Filip Hřiba, 2018

ISBN

Big Ben, Londýn

Světznámé hodiny se tyčily nad okolními majestátními budovami jako černý stín. Ciferník odrážel šedavé měsíční světlo. Obří ručičky ukazovaly půl čtvrté. Temže, která tekla hned vedle, tiše hučela. Byla to chvíle, kdy byl Londýn úplně nejospalejší.

Panovalo takové ticho, že zvuk hodinového stroje doléhal ze zvonice až na ulici. Ale jeho odtikávání v noční tmě bylo brzy vystřídáno čímsi jiným.

Kroky.

Ve slabé záři pouliční lampy se objevil lidský stín, který se s každým krokem zvětšoval. Nakonec se ze tmy vynořila vysoká postava a u plotu před Big Benem se zastavila.

Muž měl klobouk se širokou krempou a dlouhý kabát. Vzhlédl k hodinám. Na okamžik zůstal na tmavé ulici stát nehybně jako socha. Potom bleskurychle přeskočil plot a došel ke zdi zvonice. Šátral v kapse, až nakonec našel, co hledal: malá kovová dvířka, ne větší než krabička od sirek. Přejel bledou rukou po hrbolaté zdi a věčičku na ni připevnil, jako by byla magnetická. Kovová dvířka se s řadou cvaknutí a mechanických pohybů začala zvětšovat. Rostla a rostla, až získala rozměry normálních dveří.

Muž se opatrně rozhlédl, otevřel, vstoupil dovnitř a zamkl za sebou.

Zanedlouho se dveře otevřely znovu a muž vyšel ven. Držel něco v ruce. Zřejmě něco těžkého, bylo to zabalené ve špinavém kusu látky.

Zavřel, dvířka se zase zmenšila a muž je sloupl ze zdi. Schoval si je do kapsy a rozhlédl se, potom znovu přeskočil plot a zmizel ve tmě.

Zvuk jeho kroků dozněl a nastalo úplné ticho. Ještě větší než předtím. Big Ben přestal odtikávat.

V tajném řídicím centru v Institutu posthumánního výzkumu v Anglii se rozblikala červená výstražná kontrolka. Pod ní byl nápis: BIG BEN, LONDÝN. Technik se k ní vylekaně otočil. Zaskočilo mu kafe a strašně se rozkašlal. Pořád ale nespouštěl pohled z blikající žárovíčky.

„Zavolejte Goffmanovi,“ nařídil roztřeseným hlasem. „Hned!“

„Williame...“ ozval se něčí hlas.

William se otočil a přimáčkl si polštář na hlavu.

„Williame...“ zopakoval hlas. „Musíš vstávat.“

„Ještě chvíli,“ zamumlal William. „Jenom chvílinku.“

„HNED! WILLIAME!“

Vstal a rozhlédl se. Vlasy mu trčely na všechny strany a víčka měl těžká jako z olova. Podíval se na notebook na nočním stolku. Z obrazovky se na něho usmíval dědečkův obličej.

„Jestli tě nedostanu z postele včas, máma mi dá co proto,“ prohlásil dědeček. „Takže vstávej, ospalost neospalost.“

„No jo...“ odpověděl William a spustil nohy z postele. Podlaha byla studená a on měl sto chutí zachumlat se znovu pod peřinu. Pomyslel si, že dědeček má štěstí, že se z něj stal počítačový program. Aspoň už nemusí ráno vstávat.

„Zbývá ti devatenáct minut, pak musíš vyrazit,“ oznámil mu dědeček.

William vstal a začal shledávat oblečení.

Protože máma i táta už byli v práci, dědeček měl za úkol postarat se, aby William přišel včas do školy. Táta se od té doby, co dostal z institutu exoskelet, pohyboval bez vozíku. Teď získal práci v místním muzeu. Ve stejném muzeu, kde William před rokem a něco složil nejtěžší hlavolam na světě. Hlavolam, který mu převrátil život naruby.

„Kolik dní ještě?“ zeptal se William a přetáhl si přes hlavu mikinu.

Odpověď znal, ale chtěl dědečka slyšet, jak to říká. Stal se z toho pravidelný ranní rituál. William se nemohl dočkat, až se vrátí do institutu.

„Jedenáct dní,“ usmál se dědeček. „A tobě za patnáct minut jede autobus. Musíš mě odpojit.“

William došel k notebooku.

„Měj se dneska fajn,“ mrkl na něj dědeček. „A žádné průšvihy.“

„Nápodobně,“ zamával mu William. Vypnul počítač a vytáhl flashdisk.

Potom došel k velkému psacímu stolu, který od dědečka dostal. Opatrně disk uložil do zásuvky, vytáhl malý klíček a zamkl ji.

O tři minuty později už sbíhal po příjezdové cestě na ulici. Na poslední chvíli si ještě namazal chleba, teď si z něj pořádně ukousl a zahrnul na chodník. Vzápětí se zarazil. Přímě před ním stál nějaký muž. Na sobě měl červenou uniformu a klobouk vražený tak hluboko do čela, že mu krempa zakrývala obličej. V rukou držel malý šedivý balíček.

„William?“ oslovil ho.

William zaváhal.

„William Wenton?“ upřesnil muž a přistoupil o krok blíž. Cvaklo to. William se mu podíval na boty. Byly černobílé. Copak chodí ve stepovacích botách?

William se rozhlédl. Ulice byla prázdná. Za mužem stálo červené poštácké auto. Vypadalo starodávně. Bylo otlučené a poškrábané.

„Mám tady superdůležitou expresní zásilku pro Williama Wentona,“ prohlásil muž. „To jste vy?“

William s námahou polkl velké sousto chleba. „Ano,“ odpověděl nakonec.

„Máte nějaký doklad?“ zeptal se pošťák.

„No...“ William strčil ruku do kapsy a vytáhl průkazku na autobus.

„Nebylo by něco s fotografií?“

„Je tam moje jméno,“ ukázal William.

Pošťák si pro sebe něco zamumlal a opatrně položil balíček na zem. Pečlivě si průkazku prohlédl.

„Dobrá,“ řekl po chvíli a o krok couvl. „Věřím vám. Je mi ctí, že vás konečně poznávám, mladý pane Wentone.“ Uklonil se a několikrát klepl botou o asfalt. Potom Williamovi vrátil průkazku a podal mu balíček. „Prosím.“

William si předmět vzal a překvapilo ho, jak je těžký.

„Co to je?“ zeptal se a trochu s ním zatřásl.

„Pozor,“ varoval ho pošťák. „Zacházejte s tím opatrně. A měl byste si to rozbalit o samotě.“

„O samotě?“

William se pokusil zachytit pošťákův pohled, ale muži pořád zakrýval tvář klobouk.

„Úplně, zcela a naprosto o samotě. Tohle není taneček pro dva.“

Vtom William uslyšel dole na ulici autobus.

„Musím běžet,“ řekl a rozběhl se k zastávce.

„Opatrně,“ slyšel za sebou volat muže.

Dorazil na zastávku, právě když se otevíraly dveře. Jakmile nastoupil, ještě se ohlédl k příjezdové cestě. Pošťák tam pořád stál a zíral za ním. Ale když se William posadil na volné místo a autobus projížděl kolem jejich domu, záhadný neznámý už byl pryč.

Učitel Humburger přecházel před tabulí sem tam.

„A když uslyšíte, že se spustil požární hlásič...“ Zarazil se a přísně pohlédl na žáky. „Tak všichni v klidu a spořádaně vstanete a v dvojstupu vyjdete ze dveří.“

William seděl u svého stolku a snažil se soustředit na to, co Humburger říká. Ale myšlenky mu pořád odbíhaly ke zvláštnímu balíčku, který měl v tašce, takže to bylo těžké.

„Poté se třídy shromáždí na školním dveře a ukázněně vyčkají, až se dostaví hasičský sbor,“ pokračoval Humburger.

Chystalo se požární cvičení. Většina dětí se na to těšila, protože to znamenalo, že odpadá vyučování. A dneska to bylo obzvlášť zajímavé, měli totiž přijet hasiči.

Učitel Humburger pohlédl na hodiny na zdi.

Právě když vteřinová ručička dospěla k dvanáctce, v chodbě začal houkat alarm. Zarachotily židle a celá třída naráz vstala.

„Žádnou paniku,“ volal Humburger a oběma rukama žáky popoháněl.

William věděl, že učitelé mezi sebou soutěží, kdo svou třídu dostane ven jako první.

Humburger přiběhl ke dveřím a mával na žáky. „Jeden po druhém. Tašky nechte ležet. Zase se sem vrátíme.“

William se sklonil, opatrně vytáhl balíček z tašky a schoval si ho pod mikinu. Požární cvičení mu přišlo vhod. Když se vypaří, nikdo si toho nevšimne. Musí zjistit, co v balíčku je.

„Srovnejte krok, pochodem vchod,“ zvolal učitel. Strčil si do pusy píšťalku, vyrazil v čele průvodu ze dveří a usilovným hvízdáním udával tempo.

Třída ho následovala a společně procházeli chodbou jako malý průvod na 17. května, když se slaví svátek norské ústavy. Mezitím se vyhrnuly z místností i další třídy a učitel Humburger začal mít naspěch. Foukal teď do píšťalky ještě rychleji a pochoduující žáci se s ním snažili udržet krok.

William se rozhlédl po chodbě. Teď má šanci se schovat. Dveře sborovny byly dokořán a místnost prázdná. Uhnul z řady a vklouzl dovnitř. Zavřel za sebou, zastavil se a poslouchal kroky venku. Humburgerova píšťalka dozněla v dáli.

Čekal, dokud na chodbě nezavládlo úplné ticho. Potom došel k oknu a vyhlédl ven. Na dvůr právě přijížděly tři hasičské vozy. Učitel Humburger se je pokoušel navádět, ale řidiči si ho nevšíмали a zaparkovali úplně jinde.

William se posadil na pohovku a vytáhl balíček zpod mikiny. Položil ho na stůl před sebe a několik vteřin se na něj jenom díval.

Co v něm může být?

Rozvázal provázek a začal opatrně odstraňovat tlustý šedivý papír. Pamatoval si, co mu řekl pošťák. S balíčkem je potřeba zacházet opatrně.

Srdce se mu rozbušilo rychleji. Papír měl několik vrstev. Pomalu, ale jistě se před ním něco vylouplo.

Kovová pyramida.

Byla pokrytá zvláštními geometrickými útvary, které bíle poblikávaly.

William okamžitě ucítil dobře známé vibrace. Začalo to v žaludku, pokračovalo podél páteře. Symboly z pyramidy se mu v hlavě odloupily od kovového povrchu a vznášely se ve vzduchu před ním.

Šifra.

Ta pyramida je šifra!

William se na pohovce rychle zaklonil a poletující symboly se zase vrátily na místo. Měl sto chutí se do hlavolamu pustit hned, ale zároveň se bál. Když minule vyřešil šifru, o které nic nevěděl, aktivoval tím kryptoportál v Himálajích. Neměl v úmyslu podobnou chybu zopakovat. Než něco udělá, musí to probrat s dědečkem. Chystal se právě pyramidu zabalit, když se rozletěly dveře a dovnitř vtrhl učitel Humburger.

„Tady jsi!“ zvolal. „Kvůli tobě jsme prohráli soutěž o nejrychlejší nástup.“ Zahrozil Williamovi buclatým ukazováčkem.

„Co tady provádíš?“

Uviděl, že William drží v rukou pyramidu. „A co je tohle?“

Než William stačil odpovědět, Humburger se mu ji pokusil vyškubnout.

„Ne, opatrně...“ zaprotestoval William.

V pyramidě to silně zajiskřilo a učitel vyjekl.

„Co to dělá?“ zařval vyjeveně a zapotácel se. „Ať to přestane!“

Narazil zády do zdi a zastavil se.

Pyramida dál jiskřila, třásla se a sunula se po stole. William se po ní natáhl, ale spadla na podlahu a pokračovala směrem k Humburgerovi.

„Co chce?“ křičel Humburger a tiskl se ke zdi. „Proč mě pronásleduje?“

„Myslím, že nikoho nepronásleduje,“ odpověděl William a vstal.

Pyramida přestala vibrovat.

Zůstala učiteli Humburgerovi ležet u nohou. Tomu stékal po zarudlém obličejí pot a otevíral pusku naprázdno jako zlatá rybka.

„Nehýbejte se,“ doporučil mu William a opatrně se plížil blíž.

„Tohle si vypiješ, Williame,“ zavrčel Humburger. „Už se to uklidnilo?“ Natáhl nohu a šťouchl do pyramidy.

„Ne, počkejte,“ polekal se William.

Pyramida vydala ohlušující zakvilení a vylétla z ní mohutná sprška jisker.

Učitel Humburger teď zpanikařil úplně. Přeskočil pyramidu, dosprintonoval k oknu a rozrazil ho. Vystrčil z něj hlavu a z plných plic zavolal: „POPLACH, POPLACH!“

Dole na dvoře všichni zvedli hlavy.

„HOŘÍ... TADY NAHOŘE HOŘÍ DOOPRAVDY!“

Hasič, který držel hadici, se otočil a namířil ji na okno.

Humburger zalpal po dechu a chtěl znovu vykřiknout, ale v tom vypětí a zmatku mu došel dech. Místo toho začal divoce máchat rukama.

Z hadice vytryskl silný proud vody a zasáhl Humburgra prudce do hrudníku. Odhodilo ho to a přistál na zádech o kus dál. William k němu přiběhl a chtěl mu pomoci. Ale Humburger ho odstrčil a vyškrábal se na nohy.

„Musím ven,“ zvolal a strhl ze sebe promočené tričko. „Musím na střechu.“

„Ne, to je nebezpečné!“ zakřičel William, ale učitel si ho nevšímal. „Musím získat trochu času. Mám to nacvičené,“ prohlásil, přimákl si tričko na obličej a vyběhl na chodbu.

William osaměl. Otočil se a pohlédl na pyramidu, která teď zcela mírumilovně ležela na podlaze. Schoval si ji pod mikinu a objal ji rukama, aby hranatý předmět nebyl vidět.

Když vyšel na školní dvůr, všichni pořád ještě zírali ke školní budově. Vzhlédl na střechu a uviděl, že tam stojí učitel Humburger a mává rukama. Svlékl si kalhoty a ovázal si jimi hlavu. Jeho bledé, mokré tělo se lesklo na slunci.

Hasiči mezi sebou drželi cosi, co vypadalo jako obří trampolína. Doběhli k budově školy a zastavili se pod místem, kde Humburger stál.

„JEDINÁ CESTA VEDE DOLŮ,“ zvolal Humburger.

„Ne, počkejte,“ křikl jeden z hasičů, protože z hlavních dveří právě vyšel jeho kolega a vrtěl hlavou. „Nehoří. Je to falešný poplach.“

Ale nezdálo se, že by ho Humburger poslouchal. Stoupl si na okraj střechy a zvedl obě ruce do výšky jako profesionální skokan.

Pak elegantním pohybem vyšvihl dokonalou šipku. V davu sledujícím Humburgerův pád do hasičské plachty to zašumělo. Učitelovo velké břicho pleskalo ve vzduchu jako napůl vypuštěný nafukovací balon.

Humburger přistál s mokrým plácnutím přímo na svém pupku.